KARİKATÜR

— Şu kadın bacakları beni eritip mahvediyor...
— Bekâr mısın?..
— Yok yahu evliyim, çorap parasına dayanılır gibi değil!..

Dünya Karikatürleri

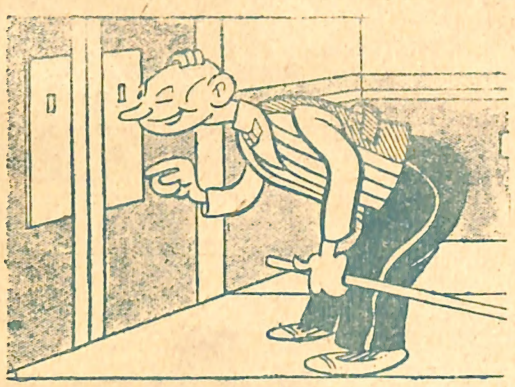

— Şu kadınlar ne mütecessis oluyorlar yahu. Madam yine Mösyönün ceplerini karıştırıyor!...

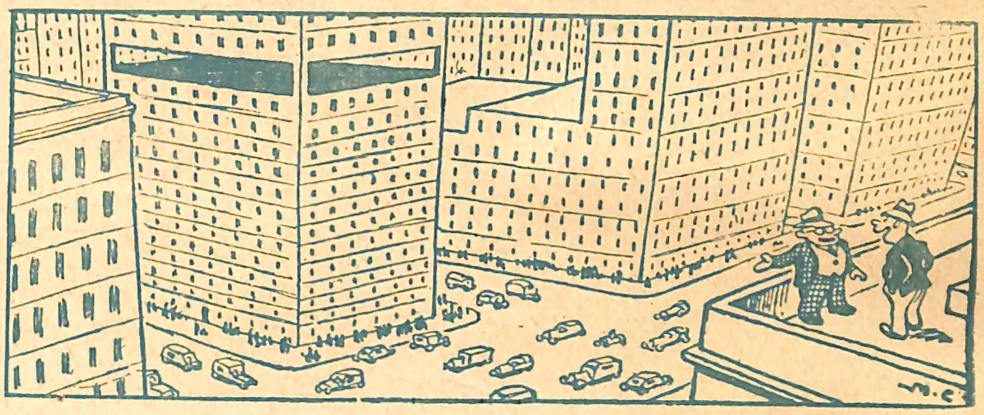

— Ay bu ne biçim apartman?...
— On üçüncü kat uğursuzdur diye yapmadık!...

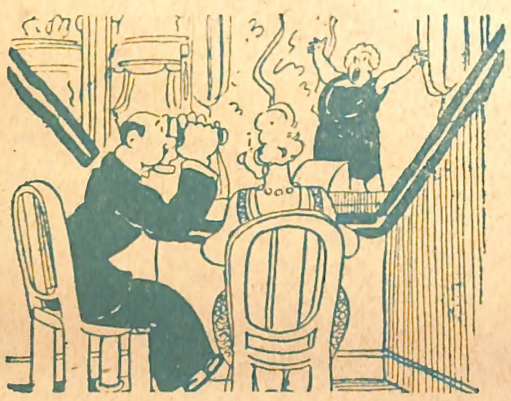

— Neden dürbünün tersinden bakıyorsun?
— Hatun okadar şişman ki, seyredebilmek için başka çare bulamadım!..

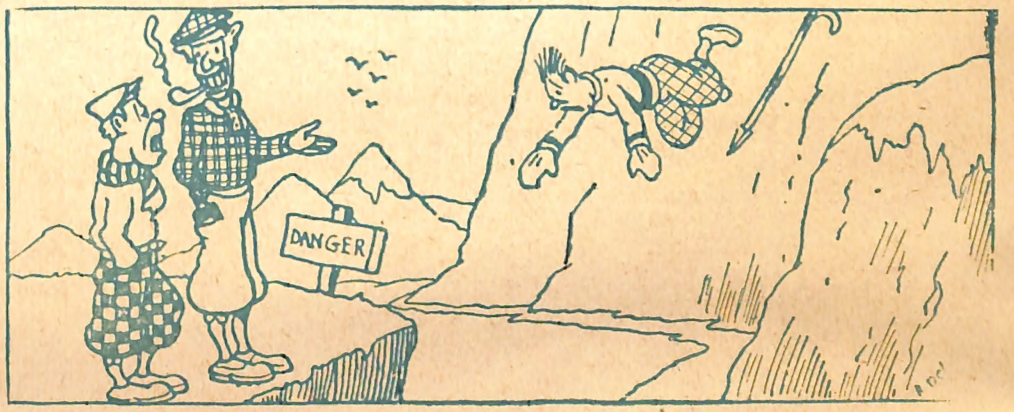

— Haydi bahse girelim. Yüzükoyun mu düşecek, arkaüstü mü?..
— Bahse giremem, herife eskidenberi «İki yüzlü» derlerdi. Ne halt edeceği belli olmaz!...

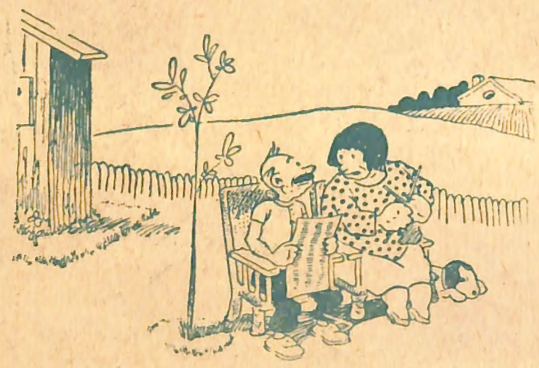

Madam — Hodkâmsm vesselâm. Biraz ileri git de gölgeden ben de istifade edeyim!...

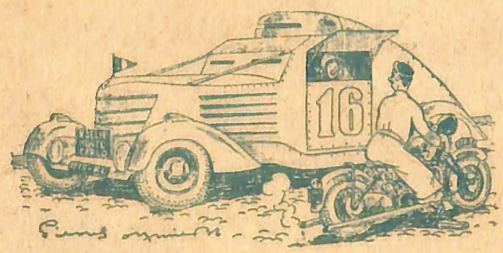

— Bu zırhlı otomobil ne oluyor?..
— Devri âlem seyahatine çıkıyorum, Yolumun İspanyaya düşmesi ihtimali de var!...

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra Radyolin diş macunu kullanmalıdır. Çünkü

Güler yüz
için ilk şart
güzel diş
Güzel diş
için ilk ve
en esaslı şart da
Radyolin
Kullanmaktır.

RADYOLİN

MİKROPLARI % 100 ÖLDÜRÜR, DİŞLERİ FIRÇANIN GİREMEDİĞİ YERLERE KADAR NÜFUZ EDEREK TEMİZLER, PARLATIR, DİŞ ETLERİNİ BESLER HASTALANMALARINA MÂNİ OLUR.
Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra günde 3 defa kullanınız.

No. 114 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 3 MART 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:

İstanbul. Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:

Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI

Et ucuzladı..

— Artık fakir fukaranın yüzü güler değil mi?...

— Elbette, bu ucuzluğu görüp de gülmemiye imkân var mı?!...

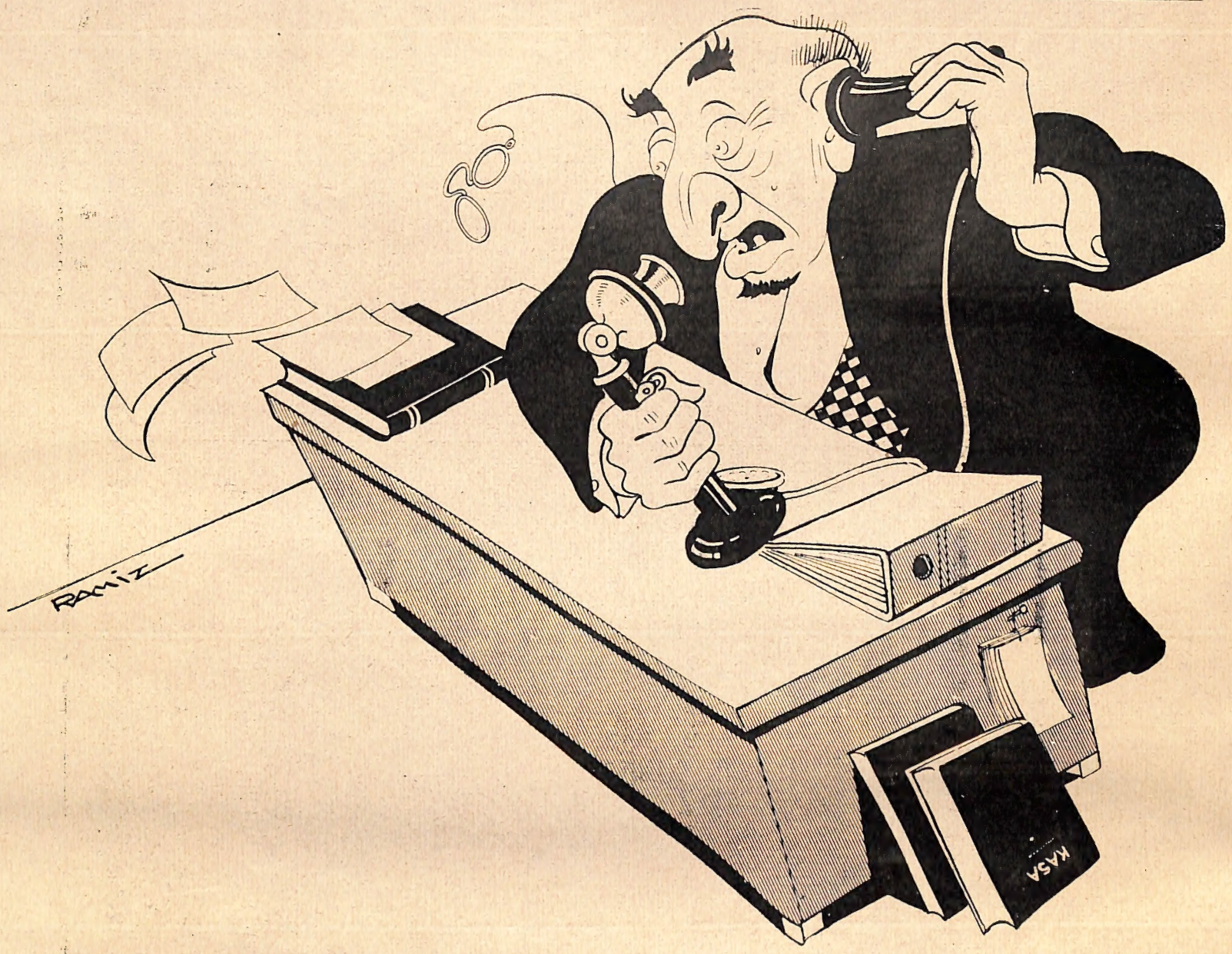

— Aman karıcığım, mağazamızda bir adam bir adamı vurdu...
— .....
— Hayır, imdada lüzum yok, bana bir iki tane temiz don yonder!..

DÜNYA HAKİKATEN DEĞİŞTİ

DÜNYA hakikaten değişti, tanınmıyacak bir şekle girdi.

Şubat sonlarındayız. Biraz dişimizi sıkarsak birkaç güne kadar resmen bahar aylarına adım atmış olacağız. Gerçi arasıra yine fırtına oluyor, ortalığı hafif bir kar tabakası kaplıyor. Fakat bazı asrî siyaset adamlarının nutukları gibi bu kuru sıkı bir tehditten ibarettir ve arkası gelmiyor.

Karadenizde rüzgârdan şaftı kırılan ve balıkçı kayıklarının yardımile limanlara sığınan vapurların ertesi gün selâmetle yollarına devam ettiklerini öğreniyoruz. Bir üç aylık tekaüt maaşı süratile eriyen karın altından permanan makinesinden çıkmış bayan başı gibi kıvırcık bir taze çimen tabakasının çıktığını görüyoruz.

Çarşıda, mahalle arasına kurulmuş pazarlarda ötekinin, berikinin paltolarını satmakta oldukları görülüyor ki, bu baharın en büyük müjdesidir. Baharın bir başka müjdecisi de ötede beride, kumral güneş ışıkları içinde narin kanatlarını titretmiye başlamış olan sineklerdir. Fakat:

«Gel ey faslı baharan mayei ârâmü habımsın»

Diyen eski ve hattâ;

«İlkbaharın zevki hoştur,
«Tut elinden yâri koştur.»

Diyen nisbeten yeni üstadın baharından nekadar başka bir bahar...

Kara habercilerin kehanetleri çıkarsa, şairler yâri galiba elinden tutup evlerin altındaki bodrumlara, mahzenlere koşturacaklar.

Bir dost bir küçük el defterine ince ince rakamlar yazıyor ve arasıra içini çekiyordu.

— Hayrola, dedim.

— Mevsim değişiyor. Yeni masraf kapıları açılıyor, onları hesap ediyorum, dedi.

— Hakkın var, dedim, bayan pardesü istiyecek, kızların, oğulların...

Arkadaş lâfımı ağzıma tıktı:

— Yanılıyorsun, dedi, şimdi bahar masrafları eskilerinden çok farklıdır. Gaz maskelerinin kaça alınabileceğini hesap ediyorum.

— Aldırma, dedim, baykuş sesine kulak asma...

— Aldırmayım ama söylüyorlar, dedi, ve önündeki gazetedeki nutuk mansetlerini gösterdi.

Arkadaşın hakkını da teslim etmek lâzım. Evet, söylüyorlar. Hem de ne sesle. Dünyanın dört bir tarafından gelen sesler radyoların ağzında makineli tüfek sesleri gibi çatırdıyor.

Maamafih, dünyanın hakikaten değişmiş olmasında bir ümit ve teselli aramak lâzım. Eski dünyada bir muharebe kopacağı zaman, ortalığa bir fırtına arifesi sükûneti çökerdi. Diplomatlar «Bir yanağına vururlarsa, öteki yanağını uzat» diyen birer mübarek İsa halımliğile boyunlarını bükerler, ağızlarından bal akıtarak sulhten, dostluk ve vefadan, verilen söze sadaketten bahsederler, fraklarının kuyruklarını kanat gibi açarak göğe uçmıya hazırlanan gözlüklü melekler tavrını alırlardı. Ve insanlık ancak birkaç gün sonra semaya kanatlanan hadsiz hesapsız başka meleklerin arasında onları göremediği zamandır ki, işi anlar ve elini alnına vururdu.

Bilmem hatırlar mısınız. Karagözün bir meşhur salıncak eğlencesi oyunu vardı. Karagözün para kazanmak için kurduğu salıncağa bir yahudi gelir, «Salla dersem sallamıyacaksın, sallama dersem sallıyacaksın» diye bir garip pazarlığa girişir ve biraz sonra:

«Salla derim sallamazsın, sallama derim sallarsın be uğursuz» diye yaygara koparırak zavallı Karagözün kafasını şaşırtırdı.

Diplomatlar da, ihtimal Karagözün bu yahudi müşterisine benziyorlar. «Dün sulh isteriz» derler harp yaparlardı. Bugün mademki harpten bahsediyorlar... Demek ki içlerinden sulhe devama karar vermiş bulunuyorlar.

* * *

Dünyanın nekadar değiştiğini anlâtan misallerden biri de İngiltere kabinesindeki iskemle kavgasıdır.

«Politikamızın iç yüzü Hariciye nazırının tek gözlüğü adesesinden nekadar görünebilirse okadar görünmelidir» diyen eski İngiliz Başvekili, mezarından başını kaldırsa, dünyanın nekadar değiştiğini o da tasdik ederdi.

KARİKATÜR

— **Benim kaynanam melektir...**
— **Benimki maalesef henüz yeryüzün**

Kabul edilen bir dua

Bir misafirlikte idik.

Bir çocuk koşa koşa babasının yanına geldi:

— Baba, dedi, sofada bir nine var... Yere oturmuş, ellerini açmış, kendi kendine bir şeyler söylüyor... Ne yapıyor o?

Baba cevap verdi:

— Namaz kılmış, şimdi Allaha dua ediyor...

— Dua nedir?

— Allahtan bir şey istemek.

— Peki ama, Allah uzakta... Bizim duamız Allaha nekadar zamanda gider..

— Yirmi beş günde oğlum...

— Nereden biliyorsun?

— Ben geçenlerde «Yarabbi süprüntüler dolup taştı. Sen bir süprüntücü gönder» diye yalvardım. Yirmi beş gün sonra süprüntücü geldi.

Eskici Yahudi

Eskici yahudi kapıyı çaldı. Ayni zamanda da bağırıyordu.

Eski fanilâlar aliyorim... Kunduralar aliyorim... Lâstikler aliyorim...

Mahallede kılıbıklığile şöhret kazanmış olan ev sahibi kapıyı açtı:

— Git be adam, dedi, boş yere bana merdiven indirttin. Satılacak şeyim yok.

Yahudi sırnaştı:

— Ev olur da satilacak şey olmaz mi?

— Yok dedik a...

— İski ilbise yok mi? Kondura iskisi yok mi? Yirtik çorap yok...

— Kırık dökük istediğinden çok ama..

— Haydi yozunu seveyim... Bir aliş veriş edelim...

— Olamaz... Ben evin içinde ne olduğunu bilmem... Bilsem de el süremem... korkarım!

— Kimden?

— Kimden olacak, karıdan..

— Anladim... Kariya sor oyle ise..

— Karı on beş gündür evde yok..,

Yahudi:

— Öylese boş raki şişeleri vardir. Onlari yetir.

ALACAK VERECEK MESELESİ

Bir arkadaşımdan birkaç lira alacağım vardı. Bu yüzden senelerdenberi onunla aram şeker renktir.

Geçen gün sordum:

— Benden bir tarihte borç para almıştın.

O kırazak: — Evet, dedi.

— Kaç sene olduğunu biliyor musun?

— Pek eski... Maalesef pek eski.... Maalesef tarihini hatırlıyamıyorum...

— Ben hatırlıyorum, dedim, aradan tam mururu zaman kanununa kâfi bir müddet geçmiştir. Binaenaleyh artık bana borçlu değilsin...

BU DA İKİNCİSİ

Yine nazik ve çelebi bir adam bir gün utana sıkıla karşısındakine sormuş:

— Zannediyorum ki, aramızda bir kaç liralık bir borç meselesi vardı.

Öteki gözlerini açmış:

— Hatırlıyamıyorum....

— Zannederim ki, bir gün size üç lira vermiştim.

Öteki bu sefer yine gözlerini açmış:

— Çok garip, demiş, hep zan ile konuşuyorsunuz. Sonra da bir hak iddiasına kalkışıyorsunuz... Mademki size borcum olduğundan emin değilsiniz. Bunu yalnız zannettiğinizi söylüyorsunuz... Zan üzerine böyle bir iddiaya kalkmak size yaraşır mı?

HASTA İNEĞİN SÜTÜ

Mahallemizin sütçüsünü bir dükkândan şişe ile süt alırken gördüm ve sordum:

— Hayrola... Bu ne hal? Sütçü çarşıdan süt alır mı?

O cevap verdi:

— Almaz ama ne yapalım bay... Günde yirmi kiloya yakın süt veren bir ineğim vardı... Hastalandı... Evde de sütle büyüyen çocuğumuz var... Ne yaparsın, kendimizin kaymak gibi sütümüz dururken ellerin sulu sütlerine Allah muhtaç etti bizi.

— Peki inek hiç süt vermiyor mu?

— Veriyor ama, satıyoruz...

Ferasetli ahçı

Ahçı kadın bayana sordu:

— Bu gece kaç misafir var?

— Altı.

— Bir daha geldiklerini istiyor musunuz, istemiyor musunuz?

Bayan hayret etti:

— Bundan sana ne?

Ahçı cevap verdi:

— Hiç, sanki yemekleri ona göre pişirecektim de...

BİR BORÇLU HİKÂYESİ DAHA

Birisinden de yine tuhaf bir borçlu hikâyesi dinledim. Hikâyeyi anlatan adam, borçludan parasını istemiş ve «Artık insaf demiş... Aradan tam üç sene geçti.»

O hemen itiraz etmiş:

— Yanılıyorsun... Tam dört sene... Onuncu Cümhuriyet bayramından birkaç ay evveldi....

— Daha iyi dedin ya?

— Peki ama azizim... Kanlılar, katiller Onuncu yıl affından istifade ettikleri halde benim birkaç liracık borcum istifade etmiyecek mi?

MÜŞABEHET MESELESİ

Eski mektep arkadaşına küçük oğlunu göstererek:

— Hergün annesine biraz daha benziyor, dedi, bugün de saçlarının sarılığı benzedi.

Arkadaşı hayretle sordu:

— Bugün ne demek? Saçları her zaman sarı değil miydi?

— Oğlumunkiler her zaman sarıydı ama, anasınınki yeni sarardı. Papağan

Etler umumiyetle ucuzladı:

— Bayan pek öfkeli...
— Elbette ya... Etlerin ucuzlaması onuruna dokundu!...

Nezaket meselesi

O gün Çallı'nın çok acele bir işi vardı. On beş dakikadır tramvay bekliyordu. Nihayet görününce herkes gibi, Çallı da harekete geçti. Herkesi ite kaka kapıya yaklaştı. Tam bu anda birisi:

— Ne kaba adam, diye söylendi, önce kadınlara yol vermek yok mu?

Çallı, hemen cevabı yapıştırdı:

— Kazaya uğramış gemide değiliz ahbap, tramvaya biniyoruz!

— Birader, biz de olmasak ağaç sevgisi büsbütün kalkacak!...

NECİP FAZILIN SON ŞİİRİ

Sanat

«Anladım işi, sanat: Allahı aramakmış,»
«Buymuş oyun, gerisi yalnız çelik çomakmış!»

Necip Fazıl Kısakürek

Değerli şair ve mütefekkirimiz Necip Fazıl'ın yukardaki şu bir beyitlik mini mini şiiri, bundan bir müddet önce «Yedigün» de çıkmıştı. Bunun üzerine kendisinden, Karikatür için ayni tarzda ve uzunca bir şiir de biz rica ettik. Şair bu ricamızı reddetmeyip yeni yazdığı şu manzumeyi bize gönderdi:

Marifet

Benim kara sandığım, meğer, kardan da akmış,
Bulanık görünen su, billûrdan da berrakmış!
Kim demiş ki, yâr bizi gurbet elde bırakmış,
Kim demiş ki, yâr bize bizden daha ırakmış?
Yâr bizdeymiş, biz yarda, savur karşımdan varda

★

Biz bunca yıl boşuna sallıyarak palayı,
Amca sandık teyzeyi, dayı sandık halayı,
Farketmedik gümüşü, tenekeyi, kalayı!
Siz söyleyin a dostlar, bu, ne biçim bal ayı?
Hiç arı bal yapar mı bu yağmurda, bu karda?

★

Benim ağu sandığım, meğer Gülbeşekermiş,
Bana çifter görünen, meğer teker tekermiş,
Ben arpayı biçerken o buğdayı ekermiş,
Mâverada oynanan ne piket, ne pokermiş,
Bu balık başka balık, bu, bambaşka lâkârda!

★

Tohum saldım fırına, büyüdü, ağaç oldu,
Ağacımın dalları uykuya ilâç oldu,
Dereler tavuk göğsü, denizler sütlâç oldu,
Ben bir adam yarattım: Sahnede haraç oldu,
Tanrım benden cömerttir, ben Tanrımdan ho-
varda!

★

«Bize kara görünen, meğer kardan da akmış»
Tenlerimiz, ruhlara muvakkat bir durakmış,
Maveraya nisbetle dünyamız pek çorakmış,
Hele sanat âlemi, çöllerden de kurakmış,
Fasafiso şeylermiş sanat da, sanatkâr da!

Temize çeken
Osman Cemal Kaygılı

NEDEN KORKARMIŞ:

Çallı bir ahbabına alçak sesle dert yandı:

— Eğer mebus olsaydım dünyada kürsüye çıkamazdım.

— Neden? Korkar mıydın?

— Elbette korkardım, üstünde su dolu sürahi duruyor.

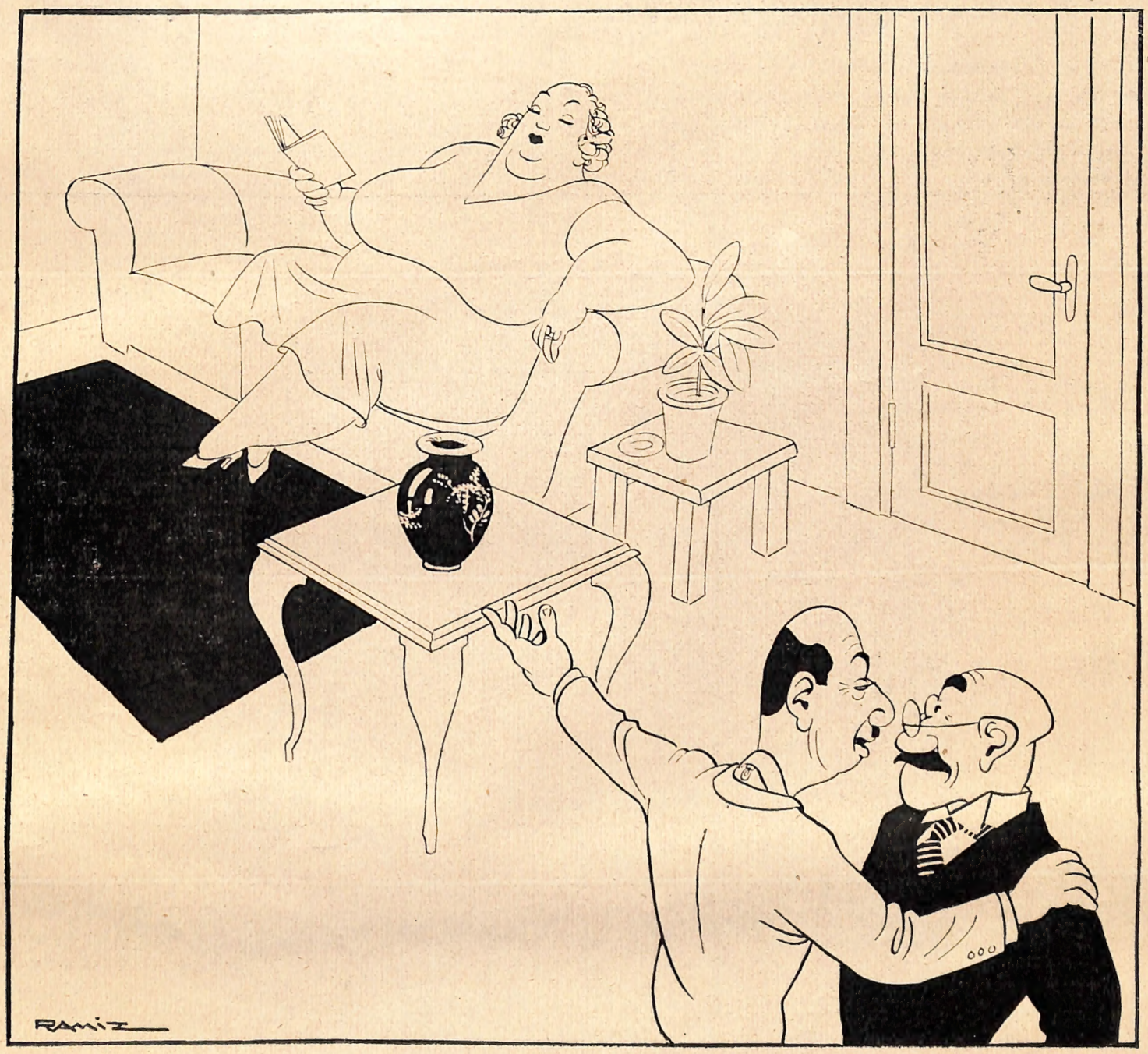

Ev sahibi — Şu antika vazoyu yeni aldım...
Miyop misafir — O, vazo değil, küp birader!...

KIRKINDAN SONRA

Kırkına yaklaşınca yeryüzünde insanlar,
Başlarını sarıyor halka halka dumanlar..

Gözlerinde yeryüzü küçülüyor gitgide,
Dönüyor bir çadıra yüksek apartımanlar.

Kaplıyor bir karanlık dört yanını insanın,
Ayni nuru veriyor güneşlerle şamdanlar.

Bugün koşar adımla ilerliyor nedense,
Dün önümden geçerken ağır ağır zamanlar.

Zaman ilerledikçe değişiyor cihan da,
Döndü birer baykuşa o güzelim civanlar!

Şimdi birer Karaman koyununa benzedi,
Çimen çimen dolaşan süt kuzusu bayanlar...

Beli kemana dönmüş işte bugün hepsinin,
Dün tepemden bakarken o kaşları kemanlar!

En büyük saadetmiş meğer insana gençlik,
Nekadar boysuz kalır onun yanında şanlar!

Şöhret bir taze kızdır, genç olana yakışır,
Yaşlı, gençten anlarsa, genç, yaşlıdan ne anlar?

Nitekim bir çocuğa bir iki el ensede,
Yenilir altmışını aşınca pehlivanlar...

Ununu eliyenlen eleğini asmalı,
Ortada görünmeli taze, gürbüz fidanlar.

Ellerinden tutmalı büyükler küçüklerin,
Bu suretle yükselir yükselirse cihanlar...

Bir yana bırakarak hırsını, Çamdeviren,
Yol ver ki, meydan alsın yeni yeni Ozanlar!

Çamdeviren

Hiç kimse kendisine kendisi kadar ıtaat, hürmet ve sadakat gösteremez.

★

Gevezeler hastadırlar. Onların doktorları sabırlı dinleyicilerdir.

★

Önce hak et, sonra iste deniyor. Önce hak etsem bile sonra istediğimi vermiyorlar ki...

★

Ne olursa olsun hediye daima götüren için pahalıdır.

★

Bayat balık kulağından belli oluyor da, eşek herif neden ayni âzadan meydana çıkmıyor?

★

«İstırabı sev» diyenlere kulak asma. Muhakkak sana yapacak büyük fenalıkları vardır.

★

Burnun büyükse kesme, kafanı da büyütmiye çalış,fakat kabil olmıyorsa, üzülme. Budala başa büyük burun ağır gelmez.

★

Arabana eşekle atı yanyana koşma.

★

Borçla yaşıyan, haysiyetsiz yaşarmış. Artık borç veren olsa buna kim razı değil?

★

«Ölümün karşısında zenginle fakir birdir» diyorlar. Ölümü ne demiye karıştırmalı. Hayata bakalım.

★

Senin iki elmandan, benim bir eriğim daha iyidir.

★

Hızlı yürü, yorgunluk duymazsın diyorlar. Yorgunluk duymadığım zamanlar için doğrudur.

★

Kapım kapalı olunca, başım dinç olurmuş. Dışarısına zil takmamak şartile belki haklıdırlar.

Filozof

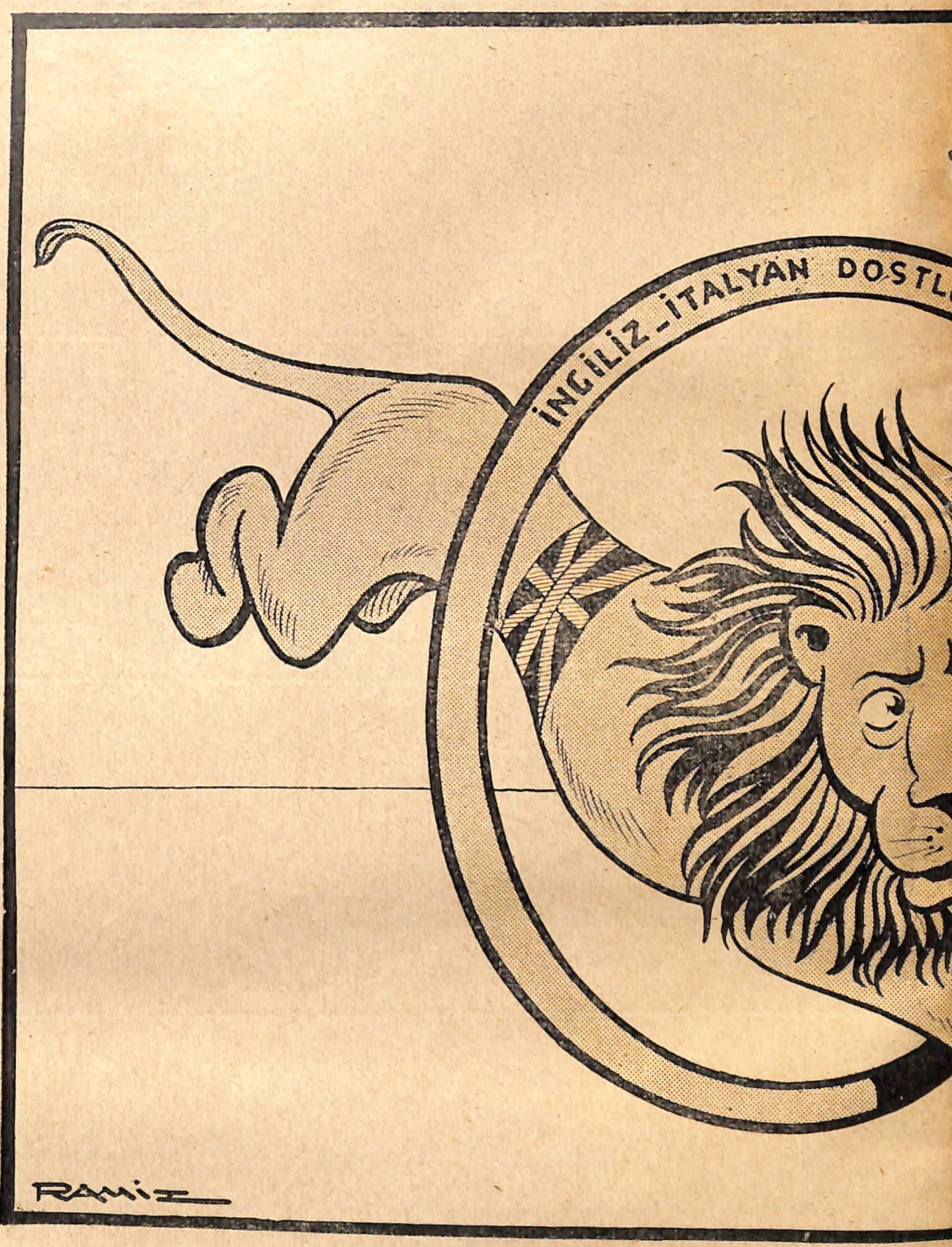

İNGİLTERE ÇİMBERLAYN'NIN ÇE

Çemberlayn — Haydi aslanım, soldan sağa daha çabuk atla da, m

İZMİRLİ

Necdet

Malûm ya zorludur İzmirin yazı,
Gözünü seveyim, aman inbat es!..
Kışı da sıkıcı oluyor bazı:
Sürekli yağmurdan bezgindir herkes!...

★

İzmir hoş ülkedir, gördün mü onu:
«Nis» ten de güzeldir hele «Kordon» u!..
Gelir «Alsancak» da rıhtımın sonu,
Manzara insana dedirtiyor: Pes!..

★

Tüccarı üzümde doldurur cebi,
Rakıda boşalır kesenin dibi!...
Çarşısı Filistin, Telaviv gibi:
Salamon, vanaki! Mişon; kekeres!...

★

Karınca yuvası İzmiri
Durmadan çalışır büt
Orada görürsün Yahy
Orada dostumuz İbra

İzmirde güzel va
«Bornova» gülleri g
Gönülden ah edip, d
Yanında verilir elbet

ERİNDEN GEÇİYOR:
ifetine herkes parmak ısırsın!...

MEKTUBU

Rüştü

hali:
ahali!..
Kemali,
n Yafes!...

n gözü,
ır yüzü!...
m bu sözü:
n nefes!..

Bay Salâhattini bulur her zaman,
Zekâsı önünde kalırız hayran!..
Benimle genç üstat doktor Feruzan,
Ankara Palasta tutuştu lâdes!...

★

Dağ gibi yaklaşan gence bakılır:
Eczacı Mükerrem.. Selâm çakılır!...
Mecliste lâtife yapıp takılır,
Buna Baba Mihri çıkaramaz ses!...

★

Ey Necdet!.. Bu koca İzmiri yazmak,
Ömrünü bitirir, inadı bırak:
Düşün ki, sığar mı çuvala mızrak;
Birinci mektubu böyle kısa kes!...

Necdet Rüştş

Meşhur piyes: 1

İki tiyatro meraklısı arasında:

— Meşhur piyesi gördün mü?

— Hayir görmedim, bütün locaları ve koltukları bizzat muharrir kendi parasile kapatmış, biz bilet bulup içeri giremedik.

●

MEŞHUR PİYES: 2

İki tiyatro meraklısı arasında:

— Necip Fazıl dostundur. Sen tiyatroya girebilmişindir. Söyle bakalım, piyes çok alkışlandı mı?

— Tuhaf bir şey oldu azizim. Ahali başlamadan evvel okadar alkışladı ki, piyesin sonuna alkış kalmadı. Sessiz sedasız dağıldık.

●

MEŞHUR PİYES: 3

Bir adam yaratmak piyesinin kahramanı işin sonunda babasına uyarak kendini bahçedeki incir ağacına asacaktı. İpi hazırladı, bahçeye çıktı. Fakat valdesinin mezkûr incir ağacını dibinden kestirmiş olduğunu görünce, şaşırarak geri döndü. Ana, oğul şöyle konuştular:

— Muhterem valdeciğim, bahçedeki incir ağacını neden kestirdin, baksana ciğerparen yaya kaldı.

Annesi şefkatle cevap verdi:

— Oduncu odun getirmemişti. Bu soğukta onu kestirmeseydik biz bütün ev halkı sırıtakalacaktık.

Piyes muharriri bu haklı cevap üzerine kendini asmaktan vazgeçip tımarhanecilere teslim oldu.

●

AMAN KISA KESELİM:

Koca o gece eve hem geç, hem sarhoş gelmişti. Sabahleyin kahvaltıda bayan her şeye hazırlanmış bir sesle sordu:

— Dün gece nerelerde kaldığınızı anlıyabilir miyiz?

Bay, kavgaya ne olursa olsun mâni olmıya azmetmiş bir tavırla cevap verdi:

— Kısa keselim karıcığım, kostüm mu istiyorsun, şapka ile ayakkabı mı?

YILAN HİKÂYESİ:

Madam — Kırılmaz camı icat etmeselerdi ne olacaktı?..
Şoför — Belediye başka bir şey icat ederdi!...

HIRSIZ VAR..

Güzel bir yaz gecesiydi. Ama Boğazın şurup gibi nefis gecelerinden biri. Uzak akrabalardan birinin yalısına misafir gitmiştim. Yalı eskiydi. Fakat içindekilerin «Teyzeciğim» dediğim beyaz saçlı, gün görmüş hatundan gayrisi hep tazelerden mürekkepti.

Birkaç kuzin, bir, iki gelinlik akraba kızı, bu tahtaları yer yer çatlamış yalının içinde birer kucak bahar çiçeği gibi dolaşırlardı.

Şehirde çok yorulduğum zaman başımı dinlendirmek için bu mübarek mahale gider, birkaç gün, birkaç gece gülüp eğlenir, vakit geçirirdim.

İşte o muhteşem yaz gecesi yine denizin kenarındaki taş rıhtıma kurulmuş, masada yemek yemiş, bir müddet çene çalıp kahkaha savurduktan sonra, üst kata çıkmıştık. Geniş salonda mükemmel bir piyano vardı. Sarı saçlı kuzinim, önüne oturdu. Kumralı kemanı, esmeri armoniği aldı. Bir tanesi de mandolin çalıyordu.

Boğazın şiirli sessizliğine karşı İmparatorlara lâyık bir ahenk başlamıştı.

Birdenbire benimle beraber dinleyicilik vazifesini üstüne alan ikinci esmer kuzinime dikkat ettim. Pek derin derin dinliyordu ama, çalınanı değil, dışarısını...

Çok meraklıyımdır, içimden:

— Hoppala, buna da ne oluyor...

Derken teyzeciğim gecelik kıyafetile alı al, moru mor salona daldı. Kısık bir sesle:

— Çocuklar, hırsız var, diye fısıldadı. Hırsız var evimizde...

Hep birden sustuk. İçlerinde sade bir ben erkektim fakat ne yalan söyliyeyim, ürkmüştüm. Odalardan odalara, koridorlardan koridorlara uzanan muazzam yalıda bir hırsızla karşılaşmak, tatlı şey değildi. Lâkin çaresiz ayaklandım:

— Yok canım, durun bakalım, diye davrandım, lâmbayı elime alınca üstüme bir cesaret geldi. Ağır gaz lâmbası, hırsız. Zaloğlu Rüstem olsa yere serecek kadar okkalıydı.

Teyzem ayni titrek sesle:

— Yastığımın altında dolu tabanca

vardır, dedi, istersen git al.

Bu lâfı iki ettirmedim. Zira maazallah hırsızın eline geçebilirdi. Tabancayı kavrayınca, bir kat daha kendime geldim. Önce üst katı dolaştım. Sonra orta kata indim. Odalarda kimseler yoktu. Gırtlağıma bir gıcık yapışmış gibi, sık sık öksürerek alt kat merdivenlerine doğruldum. Birdenbire durakladım. Hakikaten yemek odasından doğru hafif bir kımıldama duymuştum.

Fakat ne olursa olsun inecektim. Bu vaziyette gebersem kadın kısmından imdat istiyemezdim. Ayaklarımı vurarak merdiveni bitirdim. «Başım gözüm Allaha amanet» diyerek yemek odasına daldım. Odanın bahçe üstündeki alçak penceresi açıktı. Hafif bir rüzgâr perdeyi yumuşak yumuşak sallıyordu.

Dolabın gölgede kalan köşesinde bir hareket sezdim. Silâhlı yumruğumla beraber, lâmbayı tutan elimi de uzatarak:

— Kımıldama yakarım!

Diye bağırdım. Dolabın arkasından titrek bir ses:

— Kımıldamıyorum efendim.

Diye cevap verdi. Ne olursa olsun insan sesi insana cesaret veriyor. Kumandayı bastım:

— Çık oradan dışarı, çık ama üstüme atılmıya falan kalkma.

— Hayır efendim.

Hırsız kibar tavırlı güzel bir delikanlı idi. Benden fazla korktuğu belliydi.

— Ne arıyorsun burada dedim, çabuk cevap ver...

— Efendim, bendenizde Kleptomani illeti vardır. Fakat pek tehlikeli bir şey değil, ehemmiyetsiz şeyler çalarım. Tuzluk, tabak falan gibi şeyler... Hem de çok çok götürmem, birer tane aşırırım.

«Kleptomani» kelimesini kullanırken hırsızın frenkçe bildiğini anlamıştım. Âdî hırsızlar tabiî karakola teslim olunurlar. Fakat hastalara ne halt edilir.

Ben bunları düşünürken, demin çalğı dinlememesi nazarı dikkatimi celbeden esmer kuzinim pürtelâş içeri girdi.

— Aman, dedi, Sıtkı bey mi? Bende ondan şüphelenmiştim. Bırakın tabancanızı lûtfen, Sıtkı bey yabancı değildir. Bitişik komşu paşanın mahdumudur. Maalesef böyle bir hastalığa müptelâdır. Annesi hastalıklı bir kadın bir skandal çıkarsa yüreğine iner.

Haydi Sıtkı bey evinize dönünüz. Biz sizi hiç görmemiş olalım.

Hasta hırsız pencereden savuştu. Yukarı çıkarken kuzinim bana:

— Yukardakilere bir şey söylemiyelim, sonra etrafa yayarlar... Zavallı çocuğun istikbali kararır...

Dedi. Ben yukarda:

— Hiç bir şey yokmuş, evham...

Dedikten sonra güzel kuzinimin cesaretine agâh oldum. Meğer ben aşağı merdivene salınca salonda oturamamış,

— Belki hırsızlar birkaç kişidirler, çocuğu alt ederler, hiç olmazsa bağırır, etrafı ayaklandırırım...

Diyerek arkamsıra imdadıma gelmiş..

Sabaha kadar gözümüzü uyku tutmadı. Hep bir ağızdan genç kızın cesaretini methettik. Adı o gün bugündür «Kahraman kız» kaldı.

* * *

Geçenlerde bizim komşu evine ben de gizlice girmiştim. Evde birkaç kadınla benim aziz ahbabım dul gelinden başka kimsecikler yok sanıyordum. Meğer uzak akralardan bir delikanlı o gece tesadüfen misafirliğe gelmemiş mi? Yemek odasının kapısını açarak ikinci katta yatan aziz ahbabıma çıkacağım zaman bir iskemle devirdim. Üst katta telâşlı bir yürüyüş oldu.

Dolabın kenarını siper alarak bekledim. Neden sonra kapıya öksüre aksıra biri yaklaştı. Ve birdenbire açarak:

— Kımıldama yakarım!

Diye seslendi. Yan gözle baktım. Ve bakarken Boğazda geçen nefis bir yaz gecesini hatırladım. Delikanlı benden daha yufka silâhlanmıştı. Bir elinde küçücük bir eletrik feneri, ötekinde süslü bir kâğıt bıçağı tutuyordu. Vaktile öğrendiğim gibi:

— Kımıldamıyorum efendim,

Dedim. Sonra sırasile kleptomani hastalığından dem vurmıya başladım. Sözü henüz istediğim gibi bitirmeden, güzel dul göründü. Tıpkı bizim kuzin gibi beni müdafaa etti. Nihayet geçip gitmeme ferman çıkardı.

Pencereden aşarak sokağa çıktığım zaman arkamda bir «Kahraman kız» daha bıraktığıma emindim.

Ah şu kadınlar, bilhassa kahramanları...

İspinoz

Baloncu — Bu adam bana acaba niçin: Şehremaneti tarafına git, orada çok uçurtlar fazla satarsın dedi!....

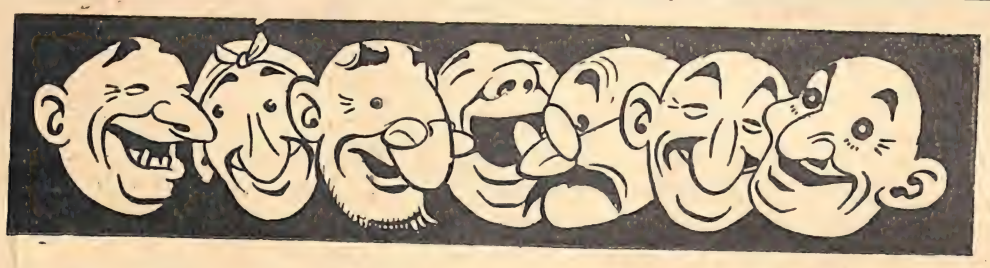

YENİ MEYDANA DAİR

İstanbulun köprü başındaki Yenicamı meydanı açılacak, buna iyiden iyiye karar verildi, Meydanın cenahlarından birini kapıyan Valde hanına nerede ise kazmalarla girişiliyor.
İşte bu meseleyi yerinden tahkika bir muharririmizi memur ettik.

●

Önce pastırmacı bay «Bodos» a uğradım.

— Hayrola bay Bodos, dedim, sizin dükkân yıkılıyormuş öyle mi?

— He beem, gulağıma öyle bi habar çalındı. İvde çoluh çocuk firyada bulaştılar.

— Çocukların feryadını bırak, sen bu işe ne dersin?

— Ni diyim ceerim, Dirsaadette sankim meydan gıtlıhına giran mı girdi. Oh meydanı, Cinci meydanı, At meydanı, Et meydanı yetmemi...

— İyi ama Yeni camiin etrafını açmak lâzım geliyormuş!

— Amanın bu da ni çeşit lâf, goca Yinicami uzaktan görünme mi sankim. Sen dinenlere gulah virme - sesini alçaltır - zatı bu belediye ile aramız ısıcahlanmadı getti. Bastırmacı dimemisin doğuz görmüşe döner ivel eski.

* * *

Bitişikte komisyoncu bay Naum oturuyordu. Koca ardiyesi bomboştu. Düşünüp duruyordu.

— Merhaba bay Naum, dedim, dükkân tezgâh kalkacakmış, öyle mi?

— Hay yozunu seveyim, ben da dertleşecek birisini ariyordum. Buralarini meydanlik yapacaklar ama, bir muhum şey unutuldu. Yağmur yağincas Eminonu derya olur. Tükânlar da kalkti mi artik mubarek camiye salapurya ilen yanaşmali. Yoreceksin bu işin astari yuzunden pahali olacak.

* * *

Bakkal Miğirdiçyan daha derin görüşlüydü:

— He oğlum, Mığır kaçın kurasıdır. Gayri hâkile yeksan edileceksiniz deorlarsa, doğudur. Bu sefer altık Balıkpazarını yuroor say. Hem ettikleri de doğru iştir. Taşına kurban olduğum camisi meydana çıkmalıdır. Şöyle baktıkca yedi düvelin parnağı ağzında kalmalı, «Vah anam bu Türkler ne giyak mimar kalfası herifler imiş, böylesini ne Parizde, ne Nivyorkta görmemişiz» demeliler.

Seferberlik paydos dedi, hudut boyları açildise, Evropaya gitmişim. Parizi, Berlini gezdisem hiç bir melmekette böyle irezillik görmemişim. Bütün monümanların dört bir etrafını bizim Okmeydanı gibi Plas püblik olarak görmüşüm. Aşkolsun belediye reisine...

* * *

Yandaki kumaş mağazasına daldım. Patron yokmuş, çıtkırıldım bir genç tezgâhtar derdimi sordu. Anlattım.

— Vallahi monşeg - züppe oğlan R leri hep G okuyordu - bu kadag filim göğdüm, hiç biginde böyle meydanlık gögmedim. Kiliselegin etgafı hep meydanlık... Hele geçen gün gittiğim sinemada biğ meydan vardı. Sevgilime hemen söyledim. «Bak Şeği, şu

Bay — (Faturayı okuyarak) Üç düzine fırça, iki kilo beyaz, üç kilo kırmızı boya, dört şişe cilâ, bir litre oksijen... Bu ne yahu, haberim olmadan ev mi boyanacak?...
— Hayır, bayan boyanacak!...

açıklığa bak, bizim Yenimoskenin önü de böyle açılacak» dedim.

Pekâlâ, pek mükemmel... Ben kendi hesabıma buna itigaz etmiyoğum...

* * *

İhtiyar, seyrek sakallı eskiçi çok dertliydi. Onun noktai nazarı da şöyle:

— Evlât, dünya değişti, herkes aklına geleni icra ediyor. Rabbimin gönlüne güç mü varır? Diye zinhar düşünmüyor. Meselâ Yenicamii şerif etrafı neden böyle dükkânlar, apartımanlarla ihata edilmiş? Bunu sorup arayan yok. Burada yatanların bu mübarek camii şerifi inşa edenlerin - Himmetleri hazır olsun - böyle münasip gördüklerini hatıra bile getirmiyoruz. Öyle ya oğlum, dünya evliyaullahların yüzü suyu hürmetine duruyor, eğer bu camii şerif etrafında yatanlar bu hususu kabul etmeseydiler, buraya vaktile binaları yapmak kimin haddineydi. Alimallah topraklara kazma işlemez, bütün bu gördüğün «ebniyeler» temel tutmazdı. Mademki etrafta böyle binaların mevcut olmasına ecdadımız ses çıkarmıyor, ne demiye mübareklerin rahatını bozmalı.

Bunca yıldır burası böyle... Varsın yine böyle kalsın. Koca camii şerifin etrafını açıp ne olacak... Sanki etrafı açılınca namaz kılanlar ziyadeleşecekler mi? Namazını eda etmek istiyen iman sahipleri cami kapısı nerede olursa olsun bulur girer. Galatada Yeraltı camii yerin altındadır diye cemaatsiz mı kalıyor?

* * *

Tam bu sırada ahbaplarımdan ikisine rasladım. Biri kübik ressam ve heykeltraş, öteki nevzuhur dâhî şairlerdendi. Oralarda ne aradığımı sordular. Meseleyi tafsilâtile anlatınca, bir ağızdan:

— Biz de bu meseleyi hususî olarak tetkik ediyordu, dediler, dinle bak ne kanaate geldik.

Önce şair anlattı:

— Binayı gezdim. Ötesine berisine bir sürü karğacık burğacık hiyeroglif yazılı. İlk iş olarak bunları hep kazımalı. Yerine yeni yetişen şairlere Sürealist şiirler ısmarlayıp yazmalı. Asrî olduğumuz ossaat meydana çıkar. Meselâ ben daha şimdiden şöyle birkaç mısra buldum,

Ey cami,
Vaktile acemi
Adamlar elinde kalmışsın...
Senin bozuk üslûbün...
Hendesen
ve felsefen...
Her yanın çarpık çurpuk,
Delik deşik...
Sana bir kostum lâzım,
Metafiziko - mistik...

Şair şiirini ezber okudu. Sözü hemen mimar - ressam - heykeltraş üstat aldı:

— Arkadaş haklı, bu binanın içine ve dışına böyle poeziler yazmalı. Sonra yuvarlak hatları hep sivriltmeli. Meselâ kubbeyi üç köşe ehram şekline sokmalı. Minareleri yıkmalı. Yerine dört köşeli nefis beton direkler dikmeli. Kemer de uygunsuz. Artık yuvarlak çizgi modası geçti. Kemerin üstünü de dört köşe yapmalı. Fakat asıl mühimmi binanın dışarısı... O ne öyle bomboş azizim... Mükemmel balkonlar ister. Şimdi atelyeme gidiyorum. Buna dair bir proje hazırlıyacağım. Ah şu biçimsiz kalp binanın tashihini bana verseler, alimallah ortaya bir şaheser çıkarırım. Gençliğe yükselmek fırsatı verilmiyor ki... İş başına erbabı getirilmiyor ki... Eğer cesaret sahibi isen açıktan açığa yaz bu söylediklerimi... Bütün mesuliyeti bana ait... Centilmen bir adamsan yaz... Sonra az daha unutuyordum. O çini denilen, alacalı bulacalı zevzeklikler de kalkmalı. Yerine bizim şaheserler asılmalı. Bunu da ilâve et... Benden sana ruhsat, hepsini bir, bir yaz. Bu irtica alâmetleri kalkmazsa alimallah bu memleket batar.

Kulak misafiri

BAZI MEKTEPLERDE SOBA ETRAFINA TOPLANMAK YASAK EDİLDİ:

— Soba etrafında ısınmanın yasak olduğunu bilmiyor musunuz?..

— Efendim onlar sobadan ısınmıyorlar ki, sobayı ısıtıyorlar!...

SAHTE SERSERİ

Yazan Ta-Ka

MACERA AŞK VE EĞLENCE ROMANI..

— 8 —

lona geçtiler. Cazbant uzaktan uzaga daha iyi geliyordu. Geniş ve rahat koltuklara oturacakları zaman Osman Nuri, annesine yazdığı mektubu sabah postasına yetiştirmek için kapıcıya vermeyi düşündü. Kalkıp yukarı çıktı. Efendi ile uşak yalnız kalınca Sadık şirket sahibi kalantor halile sordu:

— Size bir konyak ısmarlamama müsaade eder misiniz Necati efendi?

— Böyle budalaca sualler soracağına şimdiye kadar ısmarlamalıydın. Hem konyak ısmarla, hem de bana bir paket sigara ver.

— Buyurun beyefendi, nasıl ilk gününden sizinle tanışmak için çevirdiğim işlere ne dersiniz?

— Ne diyeceğim, sen gayet cingöz dalavereci bir herifmişsin. Halbuki saf, ahmak görünüyorsun. İstanbula gider gitmez kendine başka bir kapı ara, bana böyle şeytan gibi uşak gerekmez.

— Onu orada görüşürüz Necati efendi, şimdi macerayı dinleyin. Otele girip bir tebdil gezen zengin adam beklediklerini ve bekledikleri adamın Osman Nuri olduğunu zannettiklerini görünce şaşırdım. Ossaat İstanbuldan telefon edildiğini anladım.

— Ah o Belma ah, eğer işi bozsaydı alimallah kulaklarını koparacaktım.

— Bunu da orada konuşuruz. Odanız rahat mı, onu söyleyin?

— En mükemmel, en havadar, bilhassa en yüksek odayı bana verdiler. Meraklanma.

Bu esnada Sadık, efendisinin omuzuna sürülmüş beyaz bir duvar lekesini parmağile temizlemiye kalktı. Fakat Necati efendi kendini çabuk toparladı:

— Çek elini, diye çıkıştı, şirket sahibi adamın meteliksiz bir komisyoncuya hizmet ettiği nerede görülmüş, kendine gel, küçük milyoner için bana bir tavsiye mektubu verecek misin?

— Hay hay, Ne iyi kalbli delikanlı! Namusuna kalıbımı basarım beyim.

Bu esnada gözüne efendisinin boyasız ayakkabıları ilişti:

— Eyvah, sizin ayakkabılarınız da boyasız, diye inledi. Bu ne hırpanilik beyefendi, âdeta pasaklı olmuşsunuz... Vay benim bunca yıllık emeklerime..

— Herkesin ayakkabılarına bakacağına sen kendi deri şirketinle meşgul olsana... Şimdi beni dinle al şu kâğıdı odana çıkınca dikkatle oku. İçinde ne yazıyorsa öyle hareket edeceksin, şaşırırsan yandın.

Necati efendi böyle söyliyerek elini yıkamak bahanesile musluk başına gidip küçük bir kâğıda yazdığı talimatı Sadıka verdi. Sadık, Osman Nurinin geldiğini görünce kâğıdı acele etmeden yelek cebine soktu.

— 17 —

Odalarına çekildikleri zaman Necati efendi ile Osman Nuri hemen uyudular. Yalnız Sadık ilk günün macerasını Belma hanıma etrafile hikâye etmek için masa başına mektup yazmıya oturdu.

Ve İstanbula şu mektubu yazdı:

«Küçük hanım,

Selâm tabiîdir. Buraya salimen geldik. Bey sizin otele telefon ettiğinizin farkına vardı. Çok kızdı. Daha da çok kızacaktı ama, bereket versin, müsabakada birinciliği kazanan Osman Nuri beyi zengin zannettiler. Osman Nuri bey hem iyi kalbli, hem de yakışıklı bir delikanlı. Buradaki bütün kötü karılar etrafında pervane oldular. Lâkin o birisine yüz vermedi, Çok ciddî, çok namuslu adam doğrusu. Şimdi bütün itibar ona. Delikanlıya kalsa her şeyi müdüre anlatacaktı ama, pederiniz önüne geçti. Ha, onu söylemeyi unuttum. Bu Osman Nuri bey pederinizle çok iyi dost oldular. Ben de onun sayesinde babanızla tanıştım. Şimdi üçümüz beraberiz. Pederinizi merak etmeyin. Artık hiç bir şeye muhtaç olmaz. Ben burada neciyim. Daha demin yatmadan evvel istedi de bir paket sigara verdim. Tabiî gizliden verdim. Odasını sordum. Rahatmış. Çok havadar dedi. Otelciler nazik adamlar, pederinizi zannettiğiniz gibi kovmadılar. Osman Nuri bey senelerdenberi işsizmiş. Ona Ahmet Yarar beyin yanında iş bulmayı üstüme aldım. Fakat Necati efendi benim palavra yaptığımı, Ahmet Yarar beyi tanımadığımı söylüyor. Söylemiyor ya hani dokunduruyor. Bunları, nekadar tatlı vakit geçirdiğimizi bilesiniz diye yazıyorum. İşte şimdilik bütün olanlar bukadar. O tarafta Ayşe teyzeye selâm ederim. Şoför Aliye selâm ederim, Bızi hiç merak etmeyin. İşler yolunda... Size yine mektup yazarım. Yazımın çirkinliğini affedin. Yazım çirkin ama, smokin giymesini biliyorum.

Sadık hizmetkârınız

Sadık

Sadık bu mektubu bitirdikten sonra efendisinin kendisine verdiği küçük kâğıdı okudu. Önüne bir kâğıt daha çekti uzun bir mektup daha yazdıktan sonra yattı.

— 18 —

Otelde herkesi sabah kahvaltısını getirerek uyandırdıkları halde Necati efendinin semtine uğrıyan olmamıştı. Hazret kendi kendine uyandı. Gözlerini açtığı zaman odası kapkaranlıktı. Küçük komodinin üstüne bıraktığı fosforlu saatine baktı:

— Vay canına, diye söylendi, saat dokuz olmuş. Neden etraf karanlık. Sakın bugün güneş tutulmasın?

Oda çok soğuktu. El yordamile giyindi. Tepe camını güçlükle kaldırınca meseleyi anladı. Gece kar yağmış, camın üstünü örtmüştü. Bu yüzden dışardaki parlak güneş içeri giremiyordu. Üstüne başına dökülen karları süpürerek başını dışarı çıkardı. Uludağın harikulâde güzel kış günlerinden biri başlıyordu. Güneş âdeta sıcaktı. Ve alabildiğine uzanan karla örtülü düzlükler, parıl parıl parlıyordu.

Aşağı inince Osman Nuri ile karşılaştı. Sadık beyefendi henüz inmemişlerdi. Güzel kış güneşinden istifade etmek için dışarı çıktılar. Otelin arkasında biraz aşağıda güzel bir çam koruluğu vardı. Oraya doğru yürüdüler. Kurumuş gibi duran karları süpürerek oradaki

küçük sıranın üstüne oturdular. Bursa ovası ayaklarının hemen altına uzanmış gibiydi. Ağır bulutlar, denizi örtüyordu. Manzara insana hüzün verecek kadar haşmetli idi.

Osman Nuri:

— İnsan ne garip mahlûk, dedi, âdeta bahtiyarım yahu!

Necati efendi genç ahbabının sesindeki hüzne dikkat etmemiş gibi cevap verdi:

— Bahtiyar olmak bir kabahat değildir ki...

— Doğru ama, bir düşün azizim. On beş günün on dördü, hattâ on üçü kaldı. Sonra tekrar İstanbula, tekrar işsizliğe döneceğim. İşsizliğin ne yıpratıcı bir şey olduğunu sana tarif edemem... İşte bu anlatılmaz.

— Aldırma demek dile kolay, fakat ben yine böyle söyliyeceğim. Aldırma birader, Sadık beyin sözünü hatırla, bir günlük beylik beyliktir diyor herifçi oğlu.

— İşte asıl marifet belki bunu diyebilmekte... Annemi düşünüyorum Necati efendi, ihtiyarcığı ahir ömründe rahat ettirmek de bir vazife değil miydi?

Bir saate yakın hiç konuşmadan, vaziyetlerini bozmadan oturdular. Güneş yüzlerini yakıyordu. Denizin üstündeki bulutlar, evvelâ kalın bir sis, sonra hafif bir duman olarak sıyrıldılar. Uzaktan, tâ uzaktan parıl parıl minarelerile İstanbulun yumuşak silueti bir hayal gibi farkediliyordu. Yahut da iki ahbap bunu farkediyoruz sanıyorlardı.

Kalktıklar, zaman Osman Nurinin hüznü dağılmıştı. Kol kola otele döndüler. Mehmet Sadık beyi esniyerek kendilerini bekler buldular. Zavallı adam:

— Neredesiniz yahu, diye takaza etti, her tarafı aradım, bulamadım. Karda yürüyüp iz belli etmemk buna derler doğrusu.

Öğle yemeğinden sonra üç ahbap otelin geniş ve bol güneşli terasındaki şezlonglara uzandılar. Rahat, sakin, derin bir uykuya daldılar.

— 19 —

Osman Nuri uyandı etrafına bakındı. Necati efendi ile Sadık bey meydanda yoktu. Yalnız iki koltuk ilerisinde Şaziye hanım oturmuş kendisini seyrediyordu. Geçkin kadın delikanlının uyandığını görünce:

— Sizi seyrettim Osman Nuri bey, diye güldü. Ne güzel uyuyordunuz?

— Aman hamfendi, sakın horladığımdan kinaye alay etmeyin?

— Bilâkis sizde her şey güzel. Uyumak, kadınlara karşı çekingen hattâ vahşî davranmak, her şey güzel. Görüyorsunuz ya. ben çok samimi bir kadınım. Bu yüzden hayatta çok büyük kötülüklerle karşılaştım. Fakat ne fayda. İşte böyleyim. Malûm a, huy canın altındadır derler. Bir türlü tashih edemiyorum. Meselâ.. meselâ, bakın içimden ne söylemek geliyor.

— Ne söylemek geliyor?

— Sizi pek hoş bulduğumu söylemek..

— Ya?.. Şu halde istediğiniz oldu hamfendi, bana müsaade, bizim ahbapları bulmalıyım!

Terastan salona geçti. Orada harıl harıl Necati efendiyi arıyan Sadık beyle karşılaştı:

— Necati efendi ortalarda görünmüyor, nerede acaba? Diye sordu.

— Vallahi ben de görmedim.

— Haydi odasına bakalım.

Dördüncü kata kadar asansörle çıktılar. Oradan yukarıya merdiveni tırmandılar. Sadıkın üstüne bir sersemlik gelmişti. Nereye gittiklerini sormayı akıl etmeden Osman Nuriyi takip ediyordu. Necati efendinin odasına gelince delikanlı kapıyı vurdu. Ses yok. Tokmağı çevirdi. Kilitli değildi, açtı. Sadık odanın içini görür görmez kafası tarümar olmuş bir adam gibi sordu:

— Burası neresi, burada ne işimiz var. Burada kim yatar kalkar?

— İşte Necati efendiye verdikleri oda burası.

— Vay namussuzlar, alçaklar, reziller, serseriler vay, vay... Ne diyorsun Osman Nuri bey.

— Vallâhi burada oturuyor. Okadar ısrar ettim, haydi tebdil gezen zengin sen ol, ben buraya çıkarım dedim, dinletemedim.

Osman Nuri kapıyı çekti. Üçüncü kata inince Sadık:

— Bana müsaade eder misiniz, dedi, birkaç dakikaya kadar sizi salonda bulurum.

Delikanlı gidince odasına koştu. Bir kalın battaniye, içi çiçek dolu bir vazo, bir paket sigara alarak kimseye görünmeden beşinci kata çıktı. Efendisinin odasına girdi. Yatağı düzeltti. Çiçek vazosile sigara paketini bir iskemle çekerek yatağın baş ucuna koydu. Etrafı süratle düzeltti. Yine kimseye görünmeden aşağıya indi.

— 20 —

Bu esnada Osman Nuri Necati efendiyi ciddiyetle taharriye girişmişti. Otelin her tarafına girdi, çıktı. Önüne gelene sordu. Nihayet kapıcıya yanaştı. Herifin kandilli temennalarına cevap vermeden sordu:

— Bizim Necati efendiyi gördün mü?

— He, görmemin beem, arha bahçede dop yerine gitti. Onun işine akıl sır irer mi ki?

Osman Nuri bu izi takip ederek yürüdü, tenis yerine geldiği zaman az kaldı hayretinden tıkanacaktı. Necati efendi, bahçıvanla yanyana kocaman mermer merdaneyi oradan oraya sürükleyip durmuyor mu?

— Devam edecek —

— Haniya, her şeyin fiyatı ineceğini gazeteler yazıyor, sen okumuyon mu?..
— Lâhana biber turşusunu da yazıyor mu kî!..

TARİHTEN ÇİZGİLER: ŞEHZADEİ CİVANBAHT HAZRETLERİ SARAY SALONLARINDA «HÜCUM VE ESİR ALMACA» TALİMLERİLE MEŞGUL:

Haremağası — Kırkbir kere maşallah aslanıma, kırk bir kere maşallah. Kılıcı da ne güzel şakırdatıyor.... Ayo kızlar, üzmeyin aslanımı çabuk teslim olun!..

Tevazu, Fıkaralık, Namus

Vaktile bir meşhur vâız vardı. Gayet tesirli söz söylerdi. Senelerce İstanbulun en meşhur camilerinde tevazu ve fukaralığın faziletlerine, namusun kıymetine dair vaızlar vermiş ve halkı kendisine esir etmişti. Bir gün samimî bir ahbap meclisinde bu vâıza sordular:

— Hocam, sen başka mevzu yokmuş gibi hep tevazu, fukaralık ve namustan bahsedersin... Bunun sebbi nedir?

Hoca açıkça cevap verdi:

— Çok faydalarını gördüm de ondan... Tevazu hakkında söylediğim sözler beni İstanbulun en şanlı, şöhretli bir şahsiyeti haline getirdi. Fukaralık hakkındaki vaızlarım, kibarların rikkatlerini tahrik etti; beni paraya boğdular.

Münasebetsizin biri şu suali sordu:

— Peki namusun kıymeti hakkındaki vaızlarınızdan ne istifadeleriniz oldu.

Cevabı basavap;

Çallı'ya uzaklardan bir damacana şarap göndermişlerdi. Üstat bir müddet içtikten sonra damacananın çabucak yarılandığını farketti. Hizmetçisini huzuruna çağırarak sordu:

— Bana bak, bu şarap neden böyle çabuk bitiyor?

Hizmetçi hafif hafif sallanarak cevap verdi:

— Elbette biter, siz de içiyorsunuz bayım.

4 üncü cildimiz

104 üncü sayı ile dördüncü cilt kolleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize göndererek hususî kapaklarımızla ciltletebilirler. Dördüncü cildimiz 79 uncu sayıdan başlamakta ve 104 ncü sayımızla tamamlanmaktadır. Cilt ücreti 50 kuruştur.

Kolleksiyonlarını dışardan ciltletmek için idarehanemize gönderenler cildiye ve posta ücreti olarak 65 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek iade edilir.

Kolleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyen okuyucularımıza 35 kuruş mukabilinde hususî kapaklarımızdan gönderebiliriz.

Kolleksiyonlarında noksanı olan okuyucularımız her noksan sayı için cildiye bedeline on kuruş ilâve etmelidirler. Noksan sayıları doğrudan doğruya idarehanemizden celbedebileceğiniz gibi, tekmil bayilerimizden de tedarik edebilirsiniz.

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalıkl a rdan korur. Recetesiz satılır.

Zonguldak karilerimize

Yedigün ve bütün neşriyatının yeni ve eski sayılarını, cilt kapaklarını «ZONGULDAK MEKTEPLİLER PAZARI M. ZEKİ ERMAN» da bulabilecekleri gibi, bol çeşitli kırtasiye, en iyi edebî ve ılmî eserleri ve fotoğraf malzemesini de oradan tedarik edebilirler.

EV DOKTORU

Ehemmiyetsiz ârızalar, küçük rahatsızlıklar için hemen telâşlanarak doktora koşmak, saatlerce, bazan günlerce hastalığınızın mahiyetini anlıyamadığınızdan merak içinde kalmak istemiyorsanız, YENİ EV DOKTORU'nu itina ile biriktiriniz. Ailede EV DOKTORU 20 formada tamam olacak bir Tıp Ansiklopedisidir. Onda, mahiyetini, işaretlerini ve sebeplerini öğrenmek istediğiniz her hastalığı hurufu heca sırasile bir dakikada bulacaksınız. YENİ EV DOKTORU sade size hastalığın mahiyeti ve sebeplerini değil, tedavi usul ve çarelerini de açık bir lisanla anlatacaktır. Her aile babası, her anne, YENİ EV DOKTORU'nu vefakâr bir arkadaş samimî bir kara gün dostu gibi kütüphanesinden ayırmamalıdır. Her forma 10 kuruştur.

Markamız sağ'amlık ve
Ucuzluğun teminatıdır

ERKEK VE KADIN KUMAŞLARI

Kunduralar, Saraciye, Hazır elbise,
Tuhafiye eşyası vesaire

YERLİ MALLAR PAZARI

KARİKATÜR

Doktor — Vah vah, bir sinir krizi geçiriyor... Bir faciaya mı tesadüf etti?...
Bay — Evet bay doktor, bitişik komşunun bayanı üstünde kendi elbisesinin aynını gördü!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

İmtiyazı alan Neşriyat Müdürü: T. Şükrü